

บทนำ

เสียงกระพรวนดังขึ้นเบาๆ ขณะที่แมวเปอร์เซียสีขาวตัวหนึ่งย่างก้าวออกมาด้วยท่าสบายๆ

ท่วงท่าของมันงามสง่าทว่าสะท้อนแววเกี้ยวจรร้านนิตๆ ขนนุ่มปุกปุยทำให้แต่ละก้าวย่างดูเหมือนขนมสายไหมนุ่มๆ กำลังกลิ้งไปตามพื้น

เจ้าแมวเปอร์เซียยังคงเดินทอดน่องไปข้างหน้าเรื่อยๆ ตามเส้นทางอันคุ้นเคยในคฤหาสน์หรูซึ่งเร็นตัวอยู่ท่ามกลางป่าเขาอย่างลึกลับ

มันย่างเข้าไปในห้องหนังสือก่อนจะมุ่งหน้าไปหาเก้าอี้เปลือยสะอาดสะอ้านคู่หนึ่ง และใช้ใบหน้าซุกใช้เรียกความสนใจจากผู้เป็นเจ้าของ

มือบางนุ่มนวลของมันชี้ขึ้นวางบนटकและลูบไล้ไปมา

6 การกิจ... ยึดครองใจ

พาให้เจ้าแมวเปอร์เซียหยีตาอย่างมีความสุข

"ได้เวลาลงมือแล้วละ" หญิงสาวกล่าวอย่างอารมณ์ดี

"ทำอย่างนี้ไม่ต่างกับการเล่นกับไฟ" ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างหน้าต่างหันกลับมา นัยน์ตาสีเงินล้าลึกสะท้อนความหลักแหลม "เล่นกับไฟจะถูกไฟลวกเอานะ"

หญิงสาวเอนกายอยู่บนเก้าอี้ ทำเปลือยเปล่าประดับสร้อยเงินที่ทำขึ้นอย่างประณีตดูงดงามน่ารัก เธอเอียงศีรษะน้อยๆ แววจลาดเกมเจ้าเล่ห์เต็นระริกอยู่ในดวงตา

"เพื่อเขาแล้ว ต่อให้ต้องถูกกองไฟเผาเผา ฉันก็ยินดี" เธอประกาศด้วยรอยยิ้มบางๆ น้ำเสียงราบเรียบ ทำให้คำพูดที่กล่าวออกมาไม่เหมือนการโอ้อวด แต่เป็นการบอกเล่าเรื่องจริง

ชายหนุ่มหรีตาลง แต่ไม่ได้ตอบอะไร เพราะรู้ว่าเธอพูดจริง

หญิงสาวหยักริมฝีปากเผยให้เห็นรอยยิ้มสวย แต่มีคนน้อยคนนักที่จะรู้ว่าภายใต้ท่วงท่างดงามบอบบางเช่นนี้ ซ่อนอาวุธที่อันตรายกว่าอาวุธทั้งปวงเอาไว้

"อย่าขมวดคิ้วสิ WISDOM ฉันต้องการความช่วยเหลือจากคุณนะ ช่วยวางแผนและเตรียมการให้ฉันหน่อย" หญิงสาวเอ่ยเสียงหวาน

"ไม่ คุณไม่ต้องการความช่วยเหลือหรอก" WISDOM

เดียนซิน 7

สายหน้า "คุณเป็นถึงหัวหน้าชาตาน มีลูกน้องเป็นโขง
คอยรับคำสั่ง ยังจะต้องให้ใครช่วยอีก" เขากล่าวประชด

หญิงสาวหัวเราะเบาๆ ไม่ตอบรับและไม่ปฏิเสธ
มีคู่ส่วยยังคงลูบไล้แมวเปอร์เซียไปมา ทว่าดวงตาสุกใส
คู่นี้กลับดูเหมือนกำลังขบคิดอะไรอยู่

"ถ่ายทอดคำสั่งออกไป ให้พวกเขาเริ่มลงมือได้" เธอ
ประกาศพลางโบกมืออย่างเกียจคร้าน

WISDOM หันหลังเดินออกจากห้องก่อนปิดประตูลง
เขาเห็นหญิงสาวลูบแมวเปอร์เซียพลางหัวเราะในลำคอเบาๆ

"เรื่องสนุกกำลังจะเกิดขึ้นแล้วล่ะ" หญิงสาวพึมพำกับ
ตัวเองพลางเหม่อมองไปข้างหน้า มุมปากแต่มียิ้มน้อยๆ
อย่างมีเลศนัย เรื่องนี้จะต้องสนุกและตื่นเต้นมากแน่ๆ เธอ
แทบจะทรนอไม่ไหวแล้ว

ขอเพียงคำสั่งถูกถ่ายทอดออกไป ชาตานคนอื่นที่
เร็นตัวอยู่ในที่ต่างๆ จะต้องออกโรง

ขอพระเจ้าจงคุ้มครองผู้ที่เผลอไปล่วงเกินชาตาน
เหล่านี้ด้วยเทอญ

8 การกิจ... ยึดครองใจ

บทที่ 1

กลางดึกของคืนเงียบสงัด อาคารสำนักงานหลังใหญ่
ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางเมืองมีแสงไฟดวงหนึ่งสว่างขึ้นส่องให้เห็นเงาร่างเล็กๆ สองสายที่กำลังแอบย่องเข้าไปในสำนักงานที่ว่างเปล่า

ปกติหลังเลิกงานอาคารหลังนี้จะมียามเฝ้าประตูอย่างแน่นหนา การจะมีผู้กล้าบุกรุกยามวิกาลจึงถือเป็นเรื่องแปลกมากๆ

"เร็วๆ เข้า เอาซีดีมา" ชั้นชานกตเสียงต่ำ สีหน้าดูเป็นกังวล

"รู้แล้วนา อย่าเร่งสิ!" หญิงสาวอีกคนความหาซีดีในกระเป๋าข้างลำตัวก่อนจะส่งซีดีให้เพื่อนรัก ดวงหน้าหม่นจดแต่มรอยยิ้ม

เดือนจีน 9

ซีตีถูกใส่เข้าไปในคอมพิวเตอร์ ชั้นซานรวิ้นวน เป็นพิมพ์อย่างคล่องแคล่วเพื่อเปิดแฟ้มเอกสารขึ้นมา จากนั้นก็มีเสียงดังขึ้นเล็กน้อย เครื่องเลเซอร์พริ้นเตอร์ รุนที่อบซึ่งตั้งอยู่ด้านข้างเริ่มการทำงาน จากนั้นกระดาษที่ เต็มไปด้วยตัวหนังสือก็ถูกพริ้นต์ออกมาแผ่นแล้วแผ่นเล่า

"สี่หมึกชัดเจน แถมยังพริ้นต์ได้เร็ว ไม่เสียทีที่เป็น อุปกรณ์ชิ้นหนึ่ง" หญิงสาวที่เป็นคนหยิบซีตีออกมาประสาน มือพอลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงชื่นชมอยู่ข้างๆ เครื่องพริ้นเตอร์

ชั้นซานขมวดคิ้วมุ่นพอลางเหลียวซ้ายแลขวา "จี้โหยว ครั้งนี้เท่านั้นนะ คราวหน้าฉันจะไม่ช่วยเธอพริ้นต์ต้นฉบับ แล้ว" กว่าเธอจะสอบเข้าทำงานที่บริษัทนี้และได้งานที่ใครๆ พากันนึกจางก็เลือดตาแทบกระเด็น เธอไม่อยากจะถูกไล่ออก ด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องอย่างแอบนุกรุกบริษัทยามวิกาล หรือ แอบใช้เครื่องพริ้นเตอร์เพื่องานส่วนตัวหรอกนะ

"อย่าใจดำแบบนี้สิ!" จี้โหยวเบ้าปาก ทว่ายังคงมอง เครื่องเลเซอร์พริ้นเตอร์ด้วยสายตาเพื่อฝัน "เธอก็รู้ที่ บ้านฉันนะมีแต่คิลปินไล่แห่ง จะมีเงินซื้อของแพงๆ แบบนี้ ได้ยังไง ว้าว พริ้นต์ได้เร็วจริงๆ ฉันอยากได้เครื่องแบบนี้ ลักเครื่องบ้างจัง"

"เสียวโหยว น้ำลายเธอจะหกอยู่แล้ว" ชั้นซานพูด พอลางคิดในใจว่ารอให้พริ้นต์ต้นฉบับเสร็จเรียบร้อย เธอจะ

10 การกิจ... ยึดครองใจ

รีบลากจี้ไถยวออกจากบริษัททันที "ถ้าอีกหน่อยของในบริษัทหายไป ฉันจะแจ้งชื่อเธอกับตำรวจ" เธอพิมพ์พ้ำกับตัวเอง

"งั้นฉันจะบอกตำรวจว่าเธอเป็นสายของฉัน ถึงตอนนั้นเธอจะได้เข้าไปอยู่เป็นเพื่อนฉันในคุก" จี้ไถยวแอบกัดพลาฟเผยยิ้มเจ้าเล่ห์

"ยัยเพื่อนเนรคุณ" ชั้นซานจ้องพลาฟยื่นขาออกไปโจมตีเพื่อนรักจากด้านหลัง

"ว้าย!" จี้ไถยวล้มคะมำไปข้างหน้าอย่างไม่ทันตั้งตัว และชนเข้ากับเครื่องพรีนเตอร์อย่างจัง

เครื่องพรีนเตอร์ส่งเสียงป๊ิบๆ ก่อนจะกะพริบไฟสีแดงและหยุดการทำงาน

จี้ไถยวที่กระเด็นไปข้างๆ ใจหาย เธอรีบกระโจนเข้าไปดูอาการเจ้าเครื่องพรีนเตอร์ก่อนจะร้อนใจจนต้องย่ำเท้าไปมา เธอไม่เคยใช้อุปกรณ์ที่ซับซ้อนแบบนี้มาก่อน ไม่รู้ว่าถ้าถูกกระแทกแบบนี้เครื่องจะพังหรือเปล่า

"พังหรือ เครื่องพังแล้วหรือ แคชชุนนิดชุนหน่อยก็พังเลยหรอเนี่ย" เธอโวยวายอย่างร้อนใจพลาฟเดินวนไปมารอบเครื่องพรีนเตอร์เหมือนแมลงสาบหัวขาด

"ใจเย็นๆ ก่อน แค่กระดาศษหมตเท่านั้นแหละ" ชั้นซานเตือนสติเพื่อน ก่อนจะก้มลงหากระดาศษในตู้พลาฟย่นหัวคิ้ว

เดียนซิน 11

"กระดาษฉันหมดแล้ว เธอลองไปหาดูที่ห้องข้างๆ ซิ" ชั้นซาน
อยากพรีนตีให้เสร็จๆ จะได้รีบออกไปจากที่นี่เสียที

เพื่อช่วยจี้ไหยวพรีนตต์ต้นฉบับ ทั้งสองแอบเข้ามาใน
บริษัทหลังเลิกงาน ถ้าถูกจับได้ เธอต้องถูกไล่ออกเหงๆ
จี้ไหยวพยักหน้ารับคำสั่งก่อนจะเดินออกจากห้องไป
"เสี่ยวไหยว"

"หืม?" จี้ไหยวหันกลับมา ดวงตากลมโศกฉาย
เครื่องหมายคำถาม

"หยิบแต่กระดาษเท่านั้นนะ ของอย่างอื่นห้ามแตะ"
ชั้นซานเตือนอย่างจริงจัง

"วางใจเถอะน่า!" ริมฝีปากแดงของจี้ไหยวเผยยิ้ม
สดใส จากนั้นร่างแบบบางก็ถลาไปห้องข้างๆ อย่างรวดเร็ว
ชั้นซานยังคงนั่งอยู่ที่เดิม หัวคิ้วขมวดมุ่น จี้ไหยวกี
รับปากแล้วนี่นา แต่ทำไมเธอถึงยังรู้สึกใจคอไม่ค่อยดีนะ
อาจเป็นเพราะตั้งแต่รู้จักกันมา สาวน้อยผู้น่ารักคนนี้คอย
แต่ก่อเรื่องอยู่ตลอด แต่แค่ให้ไปเอากระดาษจะก่อเรื่อง
อะไรได้

พอนึกถึงสมัยเรียนที่จี้ไหยวใช้เวลาเพียงไม่กี่นาที
ก็สามารถทำให้ห้องทดลองและไปหมด...เธอก็เริ่มเห็งฮอต
สามนาทีให้หลัง ชั้นซานตัดสินใจทิ้งความเชื่อมั่นในตัวเพื่อน
ที่เหลื่ออยู่เพียงน้อยนิด ก่อนจะรีบวิ่งออกไปตามจี้ไหยว

12 การกิจ... ยึดครองใจ

เงาร่างเล็กๆ ของจี้ไหยวเดินวกไปวนมาอยู่ในอาคารหลังใหญ่ที่มีตึกล้อ เธอเดินเข้าไปในห้องทำงานอันกว้างขวางห้องแล้วห้องเล่า เครื่องใช้ในสำนักงานที่เรียงรายละลานตาทำให้เธออดตะลึงไม่ได้

"กระดาศวางอยู่ตรงไหนนะ" เธอพึมพำคนเดียว พลางปิดประตูห้องทำงานลง ชั้นวางของในห้องว่างเปล่าราวกับเพิ่งถูกโจรยกเค้า ไม่เหลือแม้แต่กระดาศสักครึ่งแผ่น อาคารหลังนี้เป็นของ 'ไมซ์เตอร์เวิร์ก กรุ๊ป' ซึ่งเป็นบริษัทจัดประมุขข้ามชาติ และยังเป็นที่ตั้งของสำนักงานใหญ่ในภูมิภาคเอเชียด้วย ว่ากันว่าบริษัทจัดประมุขข้ามชาติแห่งนี้รั่วรัยถึงขนาดสามารถกำหนดทิศทางเศรษฐกิจของประเทศได้เลยทีเดียว

เพราะฉะนั้นผู้บริหารก็ไม่น่าจะใจแคบถึงขนาดนี้นี่นา ชี้เหนียวถึงขั้นไม่ยอมวางกระดาศไว้ให้พนักงานหยิบใช้เสียหรือ

จี้ไหยวเดินไปตามทางพลางสอดสายสายตาไปเรื่อย แม้ต้องเดินอยู่ในที่มืดเพียงคนเดียว เธอก็ไม่รู้สึกลัว กลับสนอกสนใจการออกแบบพื้นที่ใช้สอยในตัวอาคารมากกว่า ที่ขอให้เพื่อนรักช่วยพรีนตต์ต้นฉบับให้ก็แค่ข้ออ้างเท่านั้นแหละ ความจริงเธอสนใจใคร่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับ 'ไมซ์เตอร์เวิร์ก กรุ๊ป' จนอยากแอบเข้ามาเดินดูสักหน่อย

เดียนซิน 13

ไม่แน่ว่าเจอเรื่องราวที่น่าสนใจที่จะเอาไปเพิ่มสีสันให้กับ
นิยายของเธอได้บ้าง

ความอยากรู้อยากเห็นเป็นนิสัยที่มีมาตั้งแต่เกิด และ
อาชีพของเธอก็คือการตัวตลกกาเขียนนิยายสืบสวน
สอบสวน แม้จะไม่ได้มีชื่อเสียงโด่งดัง แต่ค่าตัวฉบับก็พอ
เลี้ยงตัวเองได้

‘ไมซ์เตอร์เวิร์ก กรุ๊ป’ จึงถือเป็นแหล่งข้อมูลชั้นดี
เพราะสมาชิกแต่ละคนล้วนลึกซึ้งและมักไม่ปรากฏตัวตามสื่อ
ว่าความสามารถในการบริหารกลับเยี่ยมยอด เพียง
ลึบกว่าปีก็สามารถกลืนบริษัทจัดประมูลที่มีชื่อเสียงได้
หลายราย แถมยังจัดงานประมูลสินค้าล้ำค่ามาแล้วหลายครั้ง

ไม่มีใครรู้ว่า ‘ไมซ์เตอร์เวิร์ก กรุ๊ป’ ใช้เส้นสายอะไร
ในการหาของล้ำค่าเหล่านั้น แต่ของล้ำค่าที่หายสาบสูญไป
หลายสิบหรือแม้กระทั่งหลายร้อยปีก็กลับมาปรากฏตัวอยู่ใน
งานประมูลสินค้าของ ‘ไมซ์เตอร์เวิร์ก กรุ๊ป’ ได้

เรียกได้ว่าประวัติความเป็นมา เบื้องลึกเบื้องหลัง
รวมถึงสมาชิกของ ‘ไมซ์เตอร์เวิร์ก กรุ๊ป’ ล้วนเป็นปริศนา
ทั้งสิ้น

แต่ก็ด้วยความลึกซึ้งและความสามารถในการก่อร่าง
สร้างตัวอย่างรวดเร็วนี้เองที่ทำให้คนอื่นอิจฉาริษยา พักนี้
จึงมีข่าวว่าสินค้าที่ ‘ไมซ์เตอร์เวิร์ก กรุ๊ป’ นำมาจัดแสดง

14 การกิจ... ยึดครองใจ

นั้นได้มาอย่างผิดกฎหมาย ชาวนี้ตั้งครีกโครมจนสามารถ
บีบให้ผู้บริหารคนหนึ่งต้องยอมเผยโฉมหน้า

ตอนที่เห็นชวานี้ในโทรทัศน์ จี้โหยวยังอดติดตาม
ไม่ได้ เหตุผลข้อแรกก็เพราะอยากรู้อยากเห็น ข้อสองก็คือ
สมาชิกคนนั้นหน้าตาดีทีเดียว คิ้วเข้มตาคม แถมริมฝีปาก
ยังแถมยิ้มน้อยๆ เรียกว่าเป็นอาหารตาชั้นยอด

พรมสี่เขี้ยวถึงจุดสิ้นสุด ทางเดินหักเลี้ยวเข้าไปใน
มุมมืด และทางเส้นนั้นก็ปูด้วยพรมแดงอย่างดี

ปูพรมราคาแพงขนาดนี้แสดงว่าคนที่ทำงานที่นี่
จะต้องมีตำแหน่งสูงแน่ๆ จึงแปลว่าอย่างน้อยก็ต้องมี
กระดาษเปล่าบ้างล่ะน่า

จี้โหยวคิดซื่อๆ พลงเดินตรงไป

ท่ามกลางความมืดสลัว จี้โหยวไม่รู้ตัวเลยว่าเธอ
กำลังเดินพ้นจากชั้นเดิมและกำลังเข้าสู่อีกชั้นของตัวตึกซึ่ง
เป็นสถานที่ทำงานของผู้บริหารระดับสูงที่พนักงานธรรมดา
ไม่กล้าย่างกรายเข้ามา

ผนังสองข้างทางประดับรูปภาพมากมาย รูปเหมือน
ของดวงตาดูเหมือนกำลังจ้องเธออยู่ทำให้หญิงสาวเริ่ม
รู้สึกประหม่า เธอไม่สนหรอกว่าภาพพวกนี้จะแพงขนาดไหน
รู้แต่ว่าตอนกลางคืนภาพเหมือนพวกนี้ดูหลอนชะมัด

"นี่มันที่ไหนกันเนี่ย" เธอเริ่มขนลุก อยากจะรีบ

เดือนจีน 15

หาคระดาศแล้วกลับไปซะ

สุดท้ายเดินมีบานประตูไม้เซอริ้แกะสลักเปิดแง้มอยู่ หญิงสาวย่องเข้าไปและพบว่าหลังบานประตูเป็นห้องที่ตกแต่งอย่างหรูหรา มีพื้นที่กว้างขวางและออกแบบอย่างเรียบง่ายสไตล์โบราณ แล้วยังมีกระดาศที่เธอเดินหามาขนาด้วย

จี๋ไหยวหอบกระดาศขึ้นมา ทว่าขณะที่กำลังคิดจะแผ่นหนีกลับได้ยินเสียงสนทนาดังแว่วมาจากห้องชั้นใน

หัวใจเธอเต้นรัว สัญชาตญาณบอกให้เธอรีบออกไปเสีย แต่ความอยากรู้อยากเห็นกลับทำให้เท้าทั้งสองข้างพาเธอเดินตรงไปยังประตูห้องชั้นในโดยไม่รู้ตัว จี๋ไหยวแอบดูและแอบหูกับบานประตูพลางแอบฟังเสียงในห้อง ในห้องมีคนกำลังคุยกัน เธอได้ยินเสียงทุ้มต่ำดังลอดออกมา

"ความลับรั่วไหล ยิ่งไงก็ต้องมีคนรับผิดชอบ" เสียงนุ่มทุ้มไม่บ่งบอกอารมณ์ของชายหนุ่มตั้งขึ้น

"คุณเฮยครับ นะ...นั่นมันไม่เกี่ยวกับผมนะ..." ชายที่ยืนอยู่มุมห้องพูดเสียงลั่น

"แต่นายเป็นคนดูแลเครื่องข่าย" น้ำเสียงทุ้มต่ำแย้ง

"ตะ...แต่ว่า..." ชายหนุ่มตัวลั่นนั่งงกจนพูดไม่ออก

"ถ้านายไม่อนุมัติ คนพวกนั้นไม่มีทางใช้เครื่องข่าย

16 การกิจ... ยึดครองใจ

ของไมซ์เตอร์เวิร์กได้หรอก" ชายหนุ่มตอบเรียบๆ ไม่ได้
ขึ้นเสียงสูงสักนิด แต่น้ำเสียงกลับเยือกเย็นจนชวนขนลุก
"ไม่ ไม่เกี่ยวกับผมนะครับ ผม..."

จู่ๆ เสียงเบาๆ ก็ดังขึ้นท่ามกลางความมืด จากนั้น
เสียงเหมือนของหนักหล่นลงบนพื้นก็ดังตามมา

จี้โหยวที่แอบอยู่หลังบานประตูรู้สึกว่เลือดในตัวแข็ง
ไปหมด

เนื่องจากเขียนนิยายสืบสวนสอบสวนมาเยอะ เธอจึง
มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับอาวุธและสามารถฟังออกอย่าง
ง่ายดายว่าเสียงเบาๆ นั้นคือเสียงปืนที่ตั้งผ่านอุปกรณ์
ดูดซับเสียง และผู้ชายที่พยายามแก้ตัวเมื่อสักครู่ได้ถูกฆ่า
ไปแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย

จี้โหยวยกมือขึ้นอุดปากและกลืนเสียงอุทานลงไป
การรู้ว่ามีคนถูกฆ่าต่อหน้าต่อตาทำให้เธอตกใจจนแทบ
หายใจไม่ออก เธอถอยหลังไปโดยอัตโนมัติ ขาทั้งสองข้าง
สั่นไม่หยุด แต่ดวงตาก็ยังไม่สามารถละจากบานประตู
นั้นได้

แววตาของชายที่ถือปืนคัมกริบและเป็นประกาย
แรงกล้า แม้จะอยู่ในความมืด แต่ก็ยังสามารถมองหาเหยื่อ
ได้ เขาหันหน้าไปด้านข้างเล็กน้อยและหยุดสายตาที่
บานประตู ก่อนจะหรีดตาลงอย่างครุ่นคิด

เดียนซิน 17

เขาคงไม่ได้เห็นเธอแล้วหรอคะ?! หัวใจของหญิงสาวเต้นโครมครามจนเกือบจะกรี๊ดร้องออกมา รอบด้านมืดตื้อขนาดนี้ มีตจจนแม่แต่ก็ยังไม่บินชนต้นไม้ แล้วเขาจะเห็นเธอได้อย่างไร

เพื่อชีวิตน้อยๆ ของตัวเอง เขาทั้งสองข้างพลันหยุดสั้นก่อนจะพาร่างหนีจากไปอย่างลึกลับคลุกคลาน และด้วยความตื่นตระหนก หญิงสาวจึงใช้ทั้งมือและขาในการคลานหนีซึ่งทำให้เธอเสียเวลามากกว่าการใช้ขาวิ่งเพียงอย่างเดียว

จี้โหยวรู้สึกดวงตาคมกริบคู่ นั้นเห็นเธอแล้วและกำลังจับจ้องมาที่เธอ แม่เธอจะหนีไปไกลแค่ไหนก็หนีไม่พ้นสวรรค์ เธอไม่เห็นอะไรทั้งนั้น ไม่เห็นอะไรทั้งนั้นแหละ! เธอแทบจะตะโกนออกไปอย่างนี้ ทันทีที่ถึงบ้าน เธอจะเอาผ้าห่มคลุมโปงและลืมเรื่องทั้งหมดเสีย

จี้โหยวหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเจ้าของดวงตาคมกริบคู่ นั้นจะสามารถลืมเธอได้โดยไวเช่นกัน

หลังจากลึกลับคลุกคลานอยู่หลายรอบและอุทยานชื่อเทพเจ้าออกมาไม่ได้ขาด เงาร่างเล็กๆ ก็หายลับไปตรงสุดทางเดิน

เฮยจื่อเซียนยกปิ่นขึ้นแล้งอีกครั้ง เสียงปิ่นดังขึ้นก่อน

18 การกิจ... ยึดครองใจ

ที่กล้องวงจรปิดตรงมุมห้องจะหยุดการทำงาน

"มีคนเห็นแล้ว" เขาวางปืนพลางพูดเรียบๆ

"พนักงานในบริษัทเหรอ" ชายหนุ่มร่างสูงเดินออกมาจากมุมมืด ผมของเขาถูกรวบไว้ด้านหลัง ริมฝีปากบางอมยิ้ม ทำที่ดูเรื่อยเฉื่อยสบายๆ

"ไม่ใช่" เฮยจื่อเขียนสายหน้า ความเคร่งขรึมยังไม่ลดลงแม้แต่น้อย เขาเปิดมอนิเตอร์ของกล้องวงจรปิดอีกชุดที่ซ่อนอยู่

หน้าจอปรากฏเงาร่างแบบบางที่กำลังวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต แถมยังล้มลุกคลุกคลานและหันหลังกลับมา มองอย่างหวาดระแวงเป็นพักๆ ด้วยกลัวว่าจะมีคนตามมา ผมดำขลับของเธอระยิบบนป่าทั้งสองข้าง ดวงตาทั้งคู่สุกใสเบี่ยมชีวิตชีวา ฟันซี่น้อยกำลังขบริมฝีปากแดง ทำให้เธอตูดงามและหน้าทะนุถนอมราวกับตุ๊กตากระเบื้อง

"ผู้หญิงคนนี้เป็นใครนะ" จู่ๆ 'ศพ' บนพื้นก็เอ่ยปากถามพลางลุกขึ้นดูบ้าง น้ำเสียงหวาดกลัวเสียเต็มประดา ก่อนหน้านั้นกลับมาเป็นปกติ แถมหน้าอกเขายังเป็นรูเบ้อเริ่มที่มีเลือดไหลไม่หยุด

"ไม่เคยเห็น" สายตาของเฮยจื่อเขียนยังคงจับจ้องสำรวจบนจอภาพ เมื่อกี้ตอนอยู่ท่ามกลางความมืด เขาเห็นเพียงดวงตาใสกระจ่างคู่หนึ่งกับเงาสายเล็กๆ เท่านั้น

เดือนจีน 19

แต่ตอนนั้นก็กลับเห็นว่าสีหน้าของเธอซีดเผือดหลังจากเห็นเหตุการณ์เมื่อครู่

ชายหนุ่มที่ปลอมเป็นศพพักษ์หน้าหงิกๆ "ดูเหมือนเธอจะไม่ชินกับการใช้เท้าเดินนะ" พูดไม่ทันจบ จี๋ไหยวก็ล้มคะมำอีกครั้ง

จากนั้นก็เห็นหญิงสาววิ่งกระหืดกระหอบไปยังห้องทำงานอีกห้อง เธอตะโกนโหวกเหวกและลากหญิงสาวอีกคนที่สี่หน้าง่วงงอนจะออกจากตึกไปอย่างรวดเร็ว

นิ้วของเฮยจื่อเขียนเคลื่อนไหวอยู่บนโต๊ะ ทำให้ภาพบนจอย้อนกลับไปเรื่อยๆ และไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นก็หยุดอยู่ตรงภาพที่เธอหันหลังกลับมา ใบหน้าแดงตามกินพื้นที่บนหน้าจอไปกว่าครึ่ง ดวงตาระจ่างใสสะท้อนแววเจลี่ยวฉลาดไร้เดียงสา

"หรือจะเป็นคนของลูกซ์"

"ลูกซ์คงไม่จ้างผู้หญิงที่วิ่งไม่ถึงร้อยเมตรก็ล้มไปตั้งเจ็ดแปดรอบหรอก" เฮยจื่อเขียนตอบเรียบๆ

"จะให้ฉันสืบประวัติเธอไหม" ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงมุมห้องถาม

"ละครยังไม่จบ นายยังมีเรื่องต้องทำ นายต้องไปอยู่ในคุกสักระยะ" เฮยจื่อเขียนพูดพลางหันไปยังชายหนุ่มอีกคน "ส่วนนาย รอให้คนมาตรวจศพพรงี้ จากนั้นก็

20 การกิจ... ยึดครองใจ

คงเหลือแค่ปล่อยข่าวออกไปแล้วคอยดูว่าคนของลูคัสจะมีปฏิกิริยาอย่างไร"

"นายจะจัดการเธอเองหรือ" ชายหนุ่มที่ถูกลมอบหมายให้ไปติดคุกขมวดคิ้วพลงซึ่งไปยังหญิงสาวบนจอ นี่มันการแบ่งงานประเภทไหนกัน เขาต้องติดคุก แต่เฮยจื่อเขียนกลับได้ไปสืบประวัติสาวสวย!

"ฉันเห็นผู้หญิงคนนี่ก่อน" เฮยจื่อเขียนประกาศด้วยน้ำเสียงเผด็จการอย่างไมยอมให้ใครแย้ง ร่างสูงใหญ่เดินไปข้างหน้าจอและจับจ้องไปที่หญิงสาวบนจอภาพ

ชายหนุ่มที่ปลอมเป็นศพกับชายหนุ่มที่ยืนอยู่มุมห้องมองตากันด้วยความประหลาดใจ ก็ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เห็นเฮยจื่อเขียนสนใจผู้หญิงนี่นา

"ฉันกลับไปรายงาน WISDOM ละกัน" เมื่อรู้ว่าพูดไปก็ไม่เกิดประโยชน์ ชายหนุ่มที่รวบรวมจิ้งก่าห้าจากไป 'ศพ' ถอนหายใจเมื่อรู้ว่าคงไม่มีวาสนาจะได้รู้จักกับสาวงามบนจอภาพ เขาล้มนอนลงบนกองเลือดอีกครั้งและปลอมเป็นศพอย่างสุดความสามารถ ร่างกายของเขาไม่ขยับอีก แม้แต่สีหน้าก็ซีดเซียว

เฮยจื่อเขียนยื่นมือออกไปลูบไล้จอภาพเบาๆ นัยน์ตาดำลึกล้ำสะท้อนประกายแรงกล้า ประกายโชติช่วงนั้นส่องทะลุความเฉยชาเคร่งขรึมที่มีมานาน ทำให้ใบหน้า

เดือนจีน 21

หล่อเหลาที่เกือบจะดูร้ายกาจฉายแววคุกคามมากยิ่งขึ้น
เรื่องราวทุกอย่างถูกวางแผนไว้หมดแล้ว ทว่าสาวน้อย
คนนี้ก็กลับโผล่เข้ามาในช่วงเวลาที่สำคัญที่สุด แคมยังเห็น
ภาพที่ไม่สมควรเห็นอีกต่างหาก เธอเป็นผู้บุกรุกที่ไม่รู้ชื่อไหน
อีเหน่ หรือเป็นหมากที่ลูกชัวร์วางเอาไว้เป็นอย่างดีกันแน่
มุมปากของชายหนุ่มยกขึ้น พาให้สีหน้าของเขาเหมือน
กำลังยิ้ม ทว่าประกายในดวงตากลับลมกริบและเต็มไปด้วย
ความป่าเถื่อนดูร้าย
นั่นเป็นสายตาของนักล่า

สามวันหลังจากที่เธอเห็นการฆาตกรรม จี้โหยวถึง
ได้ยอมโผล่หัวออกมาจากผ้าม่าน เมื่อมั่นใจว่าชีวิตปลอดภัย
แล้วจึงกล้าออกมาจากห้อง

"อ้าว ออกมาได้แล้วเหรอ นี่ถ้าแกยังไม่ออกมากินข้าว
แม่จะเอาชวานไปจามประตูแล้วนะ" จี้หยวนเลิกคิ้วพลง
โยนขนมปังที่บึ่งจนเกรียมมาให้ "ต้นฉบับเขียนไปถึงไหน
แล้วละ เก็บตัวนานขนาดนี้ คงกำลังยุ่งอยู่กับงานเขียน
ชิ้นเอกสินะ"

จี้โหยวรับขนมปังอย่างคล่องแคล่วก่อนจะอ้าปากกัด
ทันที

"ฉันไม่ได้ทำงาน" เธอตอบเสียงอู้อี้พลงใช้นิ้วชี้

22 การกิจ... ยึดครองใจ

บ้ายศรีมรสกระเทียมก้อนใหญ่เข้าปาก และเคี้ยวไปพร้อมๆ กับขนมปัง "พ่อคะ ข้าวสังคมิให้หนูชิม" ว่าพาลางมองไปยังหัวโຕ้ะ

อาจเป็นเพราะเขาสอนวรรณคดีและคัพทโບราณให้ลูกๆ ตั้งแต่เด็ก คำพูดคำจาของลูกๆ จึงเหมือนถอดมาจากหนังสือ คำโບราณกับคำพูดในปัจจุบันผสมกันมั่ว ทั้งยังเปลี่ยนการใช้ตามใจชอบ แม้คนอื่นจะฟังแล้วแปลกๆ แต่พวกเขากลับคุ้นเคยยิ่งกว่าอะไร

หัวหน้าครอบครัวที่ซุกหน้าอยู่หลังหนังสือพิมพ์ขานรับก่อนจะส่งคอลัมน์สังคมิมาให้โดยไม่เงยหน้า

"ไม่ได้ทำงาน? แล้วหลายวันนี้แกหมกตัวทำอะไรอยู่ในห้อง" จี้อูเดินมาข้างโຕ้ะก่อนจะรินกาแฟให้น้องชายและน้องสาว จากนั้นก็ลากเก้าอี้มาเตรียมนั่งและคว่ำขนมปังกินบ้าง

"ฉันกำลังกบดานอยู่" ชีวิตน้อยๆ ก็แทบจะเอาไม่รอดแล้ว เธอยังมีแกใจทำงานซะที่ไหน "อาจมีคนตามมาฆ่าฉัน" โບหน้าสวยๆ ยับย่นไปหมด

เธออุตส่าห์พูดความกังวลออกมา แต่สมาชิกในครอบครัวซึ่งเป็นคนสนิทที่สุดกลับไม่แสดงท่าทีร้อนใจหรือกระวนกระวายเลยสักนิด

"แกเปลี่ยน บ.ก. แล้วเหรอ บ.ก. ใหม่ดูขนาดนั้นเสีย"

เดียนซิน 23

จีจี้ยังคงตีหมาแพอย่างสบายอกสบายใจพลางถามอย่าง
ไม่เดือดไม่ร้อน

"ไม่เกี่ยวกับเรื่องงาน นี่ฉันพูดจริงๆ นะ!" จีโหยว
ตะโกน ความกังวลบนใบหน้าแปรเปลี่ยนเป็นโหสะ เธอ
อ้าปากจะโวยวายอีกครั้ง แต่แฮมชิ้นหนึ่งกลับถูกส่งเข้ามา
ในปาก

"เสี่ยวโหยว กินข้าวก่อน สองสามวันนี้ลูกไม่ได้
ออกมากินข้าวเลยนะ" ไปซินชี้ถ้วยอาหารที่เพิ่งขึ้นจากเตา
ออกมาจากครัวก่อนจะนั่งลงที่โต๊ะด้วยท่วงท่างดงาม และ
ตักอาหารบางส่วนใส่จานสามมืออย่างคล่องแคล่ว

"ค่ะ" จีโหยวรับคำอย่างแข็งๆ เธอเคี้ยวแฮมในปาก
อย่างว่าง่ายพลางเอื้อมมือไปหยิบมัสซาร์ทด้วยความเคยชิน
เฟิงจะยื่นมือออกไป เธอก็คิดถึงสถานการณ์ของ
ตัวเองตอนนี้ลงยืนขมวดคิ้วอยู่ข้างโต๊ะ ทำไมทุกคนถึง
ไม่ร้อนใจเลยนะ ชีวิตน้อยๆ ของเธอไม่สำคัญขนาดนั้น
เลยหรือ คิดไปคิดมาก็รู้สึกน้อยใจเหลือเกิน

สายตากวาดไปยังหนังสือพิมพ์บนโต๊ะ จูๆ จีโหยวก็
ตะลึงกับพาดหัวข่าวบนนั้น!

"เฮยจี้เอ๋เขียนพัวพันคดีฆาตกรรม?!" เธออ่าน
พาดหัวข่าวด้วยเสียงที่แหบแห้งก่อนจะคว้าหนังสือพิมพ์
มาจ่อตรงหน้า

24 การกิจ... ยึดครองใจ

"ข้าวนี้นี้ตั้งระเบิดเลยตอนที่แกหมกตัวอยู่ในห้อง"
จี้หยวนพูดเนือยๆ พลังทนายเมมผลไม่บนขนมปังปิ้ง
หนังสือพิมพ์เต็มไปด้วยตัวอักษรที่เบียดกันแน่นกับ
รูปของเฮยจื่อเชียน

เครื่องหน้าของเขาคมเข้ม คิ้วดกพาดเป็นทาง นัยน์ตา
ดำลึกล้ำยากจะคาดเดา สายตาคมกริบที่มองกล้องทำให้
ใครเห็นก็อดตัวสั่นไม่ได้ ริมฝีปากบางเข้มเข้าด้วยกัน แสดง
ให้เห็นว่าเขาเป็นคนไม่ชอบยิ้ม

รูปร่างสูงใหญ่และนัยน์ตาดำขลับของเขายังประทับ
อยู่ในสมองของเธอ วินาทีที่เห็นใบหน้าเคร่งขรึมของเขา
จี้ไหยวก็จำเขาได้ทันที

ปฏิเสธไม่ได้จริงๆ ว่าเฮยจื่อเชียนเป็นชายหนุ่ม
รูปงามที่ชวนให้ผู้พบเห็นจดจำ

"พังก์ไมซ์เตอร์เวิร์กมีข่าวไม่หยุดหย่อน สองสาม
วันก่อนหมอนี้ยังถูกสอบสวนข้อหาจัดงานประมุขอย่าง
ผิดกฎหมาย" จี้หยวนเล่าข้อมูลที่รู้มา

"นั่นสิ ตอนที่เขาออกโทรทัศน์ เลี้ยวไหยวยังจ้อง
หน้าจอตาไม่กะพริบ ฉันจะแย่งรีโมตยั้งเกือบถูกจับแขนเข้า"
จี้จื่อเปิดปากคิดบัญชีเก่า

จี้ไหยวถลึงตาใส่จี้จื่อก่อนที่สายตาวจะวกกลับไปชี้ข่าว
บนหน้าหนังสือพิมพ์ รายงานข่าวค่อนข้างคลุมเครือ บอก

เดียนซิน 25

เพียงว่าพบศพในห้องทำงานของเฮยจื่อเชียน และเขาถูก
จัดให้อยู่ในกลุ่มคนที่ทางการคอยจับตาดูอย่างใกล้ชิด

"เสี่ยวโหยว แกล้งใช้ข้อมูลที่มีอยู่สันนิษฐานชีวภาพ
นั่นเขาเป็นคนฆ่าหรือเปล่า" จี้หยวนกล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล
และเริ่มมองออกว่าน้องสาวมีสีหน้าผิดปกติ

"เอ่อ..." ยังจะต้องสันนิษฐานอะไรอีกล่ะ ในเมื่อเธอ
เป็นพยานที่เห็นเหตุการณ์กับตา!

ตอนแรกเธอยังเกือบจะหลงใหลหน้าหล่อเหลาของเขา
จะไปรู้ได้ไงว่าหมอนี้ทั้งชั่วร้ายและน่ากลัว ถึงขนาดมาคน
ด้วยตัวเอง! ที่แท้เขาไม่แค้ใบหน้าเฉยชา แต่จิตใจยังโหดเหี้ยม
ไร้ความรู้สึก...

"ก็ต้องเป็นเขาน่าจะสิ" จี้ซื่อแยงออกความเห็นพลาง
โบกมิดในมือที่มีปีกไก่เสียบอยู่ไปมา ทำให้ปีกไก่ชิ้นนั้น
เหมือนบินได้จริงๆ "คนที่ถูกฆ่าก็เกี่ยวข้องกับการจัดงาน
ประมุลงอย่างผิดกฎหมาย ถือเป็นบุญแจลสำคัญเสียด้วยซ้ำ
รูปการณบ่งชัดอยู่แล้วว่าเฮยจื่อเชียนกลัวความลับจะรั่วไหล
ถึงได้ฆ่าคนปิดปาก"

ฆ่าคนปิดปาก?!

สี่คำนี้ทำให้จี้โหยวสันสะท้าน รัชชาติของแฮมในปาก
ไม่ต่างจากขี้เสื่อย ทำให้เธอแทบกลืนไม่ลง

"แต่เรื่องนี้ยังมีข้อสงสัยที่ต้องตรวจสอบอยู่อีกมาก"

26 การกิจ... ยึดครองใจ

จี๋หยวนมีความรอบคอบมากกว่า ความคิดความอ่านก็ละเอียดกว่าจี๋ซื่อ จึงยังไม่กล้าฟันธง

จี๋ไหยวค่อยๆ นั่งลงด้วยสีหน้าซีดขาว แม้ตาเธอจะไม่ได้มองที่หนังสือพิมพ์ แต่ก็รู้สึกได้ว่านายน์ตาดำลึบบนใบหน้าคมดูเหมือนกำลังจับจ้องเธอไม่วางตา

"เป็นอะไรไปจะเสียวไหยว" ไปซินชี้ขวามวดคิ้วพลางจ้องหน้าลูกสาว

"ไม่เป็นไรค่ะ" เธอตอบพลางหยิบขนมปังแผ่นหนึ่งขึ้นมาปิดรูปบนหนังสือพิมพ์ อย่างนี้ค่อยยังชั่ว ไม่ต้องเห็นเป็นดีที่สุด

เธอรู้สึกว่ารูปนี้ของเฮยจื่อเซียนดูเย็นชาเคร่งขรึม ไม่เหมือนกับตอนที่เธอเห็นเขาในโทรทัศน์ แต่ไม่เหมือนตรงไหน เธอก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน

ไปซินชี้ยังคงขมวดคิ้วมุ่นพลางมองจี๋ไหยว เอาขนมปังปังมาปิดรูปแบบนี้ยังจะบอกว่าไม่เป็นไรอีกหรือ เธอสงสัยอยากจะจับหน้าผากลูกสาวดูเสียจริงว่าเอาแต่หมกตัวอยู่ในห้องจนไม่สบายหรือเปล่า

จี๋ไหยวไม่ทันเห็นสายตาที่แสดงความห่วงใยของผู้เป็นแม่ เธอกำลังเอียงคอครุ่นคิด

เธอรู้สึกว่าไม่ช้าก็เร็วเฮยจื่อเซียนจะบุกมาหาเธอที่บ้านแน่ เมื่อเห็นมาตรการจากนั้นแล้ว เธอก็ไม่สามารถถอนตัว

เดียนซิน 27

ได้อีก แต่นอกจากอยู่เฉยๆ และรอให้เฮยจื่อเซียนมาหาเรื่อง เธอไม่มีทางเลือกอื่นแล้วงั้นหรือ

"ฉันไม่ยอมตายแบบไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน" เธอพึมพำกับตัวเองพลางคิดถึงประกายแปลกประหลาดในตาของเฮยจื่อเซียน

"ใช่ ถ้าจะตายก็ต้องตายแบบมีศักดิ์ศรี เอ๊ย!" จี้ซื่อเรอออกมาด้วยความอึดพลางโยนกระดูกไก่ที่ถูกแหะเสี้ยเกลี้ยงทิ้ง และพูดผสมโรงไปเรื่อยเพราะคิดว่าเธอกำลังพูดถึงนิยายที่แต่งอยู่

ทว่าจี้โหยวกลับยึดเอาคำพูดของพี่ชายเป็นการให้กำลังใจและเชื่อไปเสียหมด ความหวาดกลัวในใจลดลงไปแทบไม่เหลือ และยังแทนที่ด้วยความอยากรู้อยากเห็นในเมื่อหนียังไงก็ไม่พ้น งั้นออกไปสู้ดูสักตั้งไม่ดีกว่าหรือ ไปليبเบื้องหลังของคติฆาตกรรมนี้ดู ไม่น่าว่าจะได้เบาแสบและมีทางเอาชีวิตรอดได้

เธอไม่ยอกนักรอความตาย และไม่ยอกกลายเป็นผีเพราะลูกกระสุน ที่สำคัญคือเรื่องนี้เป็นปมนิยายชั้นยอด เธออยากจะสืบทอดให้รู้ชัดว่าเรื่องราวจะดำเนินต่อไปอย่างไร

แล้วเธอก็แต่งเสริมเติมเรื่องอีกนิด จี้โหยวคิดคำนวณในใจ เฮยจื่อเซียนปลุกต่อมอยากรู้อยากเห็นในใจเธอเข้าแล้วจริงๆ

28 การกิจ... ยึดครองใจ

เขาเปรียบดั่งกองไฟที่กำลังโชนแสงรุ่งโรจน์ทว่า
ร้อนแรง แม้จะรู้ทั้งรู้ว่าอันตราย แต่จี้ไหยวกลับห้ามใจ
ตัวเองไม่ได้ ถูกเขาดึงดูดเข้าเต็มๆ

"พี่ใหญ่ พี่พูดถูก ฉันจะไปสืบเรื่องราวเดี๋ยวนี้แหละ"
จี้ไหยवलุกขึ้นพลางหยิบขนมปังปังขึ้นมาหนึ่งแผ่นและ
เดินไปกัดไปจนถึงห้องนอนเพราะร้อนใจจะไปวางแผนคิด
กลยุทธ์นั่นเอง

เกิดความเงียบขึ้นที่โต๊ะพักหนึ่ง ทุกคนมองตาม
จี้ไหยวที่เหมือนกระแสดลมที่พัดมาและพัดจากไปอย่าง
รวดเร็ว

"เสี่ยวไหยวเป็นอะไรนะ" ไปซินชีวถามพลางใช้
ตะเกียบคีบแผ่นขนมปังออกและพิจารณารูปของเสยจื่อเขียน
หนุ่มคนนี้น่าตาไม่เลวนี่นา! หล่อเหลาเอาการ เทียบชั้น
กับพ่อของเจ้าพวกนี้ได้เลย แล้วทำไมจี้ไหยวต้องเอาขนมปัง
มาปิดหน้าเขาด้วยนะ

"คงจะคิดพล็อตเรื่องนิยายสืบสวนสอบสวนได้ละมัง"
จี้หยวนยกไหล่

"จั้นเหรอ" ไปซินชีวหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมา "ผู้ชาย
คนนี้จะเกี่ยวข้องกับท่าทางแปลกๆ ของเสี่ยวไหยวไหมนะ"
เธอรู้สึกได้ด้วยสัญชาตญาณของคนเป็นแม่

ชายหนุ่มสองคนหัวเราะเสียงดังพร้อมๆ กันด้วย

เดือนจีน 29

สีหน้าไม่เห็นด้วย "เป็นไปได้หรือครับ คนใหญ่คนโตอย่างเฮยจื่อเชียนจะมาเกี่ยวข้องกับจีไหวของเราได้ยังไงอย่างมากนิยายที่เธอเขียนอยู่ตอนนี้คงได้แรงบันดาลใจมาจากเขา"

ข้อสันนิษฐานของไปซินชี้ถูกปฏิเสธอย่างรวดเร็วทุกคนในครอบครัวพากันกินอาหารเข้าต่อไปอย่างสบายอกสบายใจ บนโต๊ะมีเพียงเสียงพลิกหน้าหนังสือพิมพ์ของหัวหน้าครอบครัว

เป็นไปได้จริงๆ นะเธอ ไปซินชั่วคราวคิดพาลงมองไปยังประตูห้องของจีไหว

ปกติแล้วลักษณะตาของผู้เป็นแม่จะไม่ผิดพลาด

บทที่ 2

บรรยากาศในอาคารสำนักงานใหญ่ของ ไมซ์เตอร์เวิร์ก
กรุ๊ป' มีแต่ความตึงเครียด

ก่อนหน้านี้เป็นเพราะบริษัทต้องเข้าไปพัวพันกับข้อหา
จัดงานประมูลโดยผิดกฎหมาย ต่อมาจู่ๆ ก็พบศพใน
ห้องทำงานของเฮยจื่อเซียนซึ่งเป็นผู้บริหารระดับสูง ทำให้
พนักงานพากันกลัวขวัญแขวน จะพูดจะจายังต้องกระซิบ
กันเบาๆ

พนักงานทำความสะอาดคนหนึ่งกำลังถูพื้นอย่าง
เงอะๆ งะๆ ไม้ถูพื้นถูกลมลงในถังน้ำและยกขึ้นมาโดย
ไม่ได้ปิดก่อนจะนำมาถูพื้น ทำให้แทนที่พื้นจะสะอาดกลับ
สกปรกยิ่งกว่าเดิม

"ว้าย...เธอทำอะไรของเธอเนี่ย" พนักงานหญิงคนหนึ่ง

เดือนจีน 31

กรี๊ดร้องเสียงแหลมขณะสิ้นลมจมน้ำในร่องเท้าหัก และ
กระแทกไปบนพื้นอย่างแรงจนก้นเปื่อยเป็นวงรูปหัวใจ

ป่าหลิ่วรีบวิ่งเข้ามาดู แก้มยุ้ยเคลื่อนไหวเผยยิ้มขอภัย
พลางเอ่ยปากขอโทษไม่หยุด "ขอโทษค่ะ เธอเพิ่งมาใหม่
มือไม้ซุ่มซ่ามไปบ้าง" ป่าหลิ่วเป็นผู้ดูแลการทำความสะดวก
ตึก และพนักงานที่เข้าใหม่คนนั้นก็ก่อเรื่องไม่หยุดหย่อน
ทำเอาແກ່ปวดหัวเหลือเกิน

"ขอโทษค่ะ" ผู้ก่อเหตุก้มศีรษะขอภัย ใบหน้าเธอ
ห่อคลุมด้วยผ้าลายดอกทำให้คนอื่นมองไม่เห็นหน้า

"ย้ายเธอไปทำงานอื่นซะ ไม่งั้นจะต้องมีคนล้มหัว
ฟาดพื้นตายตรงนี่แน่ๆ" พนักงานหญิงผู้เคราะห์ร้ายพูด
อย่างโกรธๆ ก่อนจะสะบัดหน้าเดินจากไป

ป่าหลิ่วถอนหายใจ ร่างท่วมหันกลับมาอย่างยากลำบาก
"พอเถอะ ไม่ต้องดูแล้ว เธอกลับไปรอที่ห้องเก็บอุปกรณ์
ไว้เลิกงานแล้วค่อยกลับบ้าน แล้วอย่าก่อเรื่องอีกล่ะ"

"ให้หนูไปเช็ดกระจกก็ได้นะคะ" เสียงขอร้องดังลอด
ออกมาจากผ้าลายดอก เธอไม่อยากถูกเนรเทศไปชายแดน
นี่นา

"เมื่อไหร่มีคนมาบอกว่าอยู่ดีๆ กระจกก็แตกไปตั้ง
หลายบาน"

"งั้นหนูไปเปลี่ยนที่ซุ้ในห้องน้ำหญิงก็ได้ค่ะ" เธอ

32 การกิจ... ยึดครองใจ

ขอร้อง

"ลืมแล้วหรือไม่ว่าตอนที่เธอเปลี่ยนทิศชูณะเธอไม่ได้ใส่แกนให้แน่น ทำให้ทิศชูหลุดลงไปในซีกโครกทั้งม้วน ตอนนี้มีห้องน้ำสี่ห้องที่ใช้การไม่ได้ รอคนมาจัดการอยู่"

"งั้นหนู..." เธอยังคิดจะออกความเห็น

"กลับไปอยู่ในห้องเก็บอุปกรณ์เดี๋ยวนี้!" บ้าหลิวทำเอาตวาดอย่างเหลืออด

ไหลบางลูล่ง รู้ว่าต่อให้ประท้วงไปก็ไม่เกิดประโยชน์ จี้ไหยวจากไปอย่างห่อเหี่ยว กลับไปจ้องอุปกรณ์ทำความสะอาดในห้องเก็บของอย่างไม่สบอารมณ์นัก

ห้องเก็บอุปกรณ์คลั่งไปด้วยกลิ่นน้ำยาทำความสะอาดที่ดมแล้วชวนให้รู้สึกไม่สบาย จี้ไหยวหยิบผ้าขี้ริ้วผืนหนึ่งขึ้นมาเช็ดฝุ่นที่เกาะอยู่ตามกระป๋องน้ำยาทำความสะอาดอย่างแข็งๆ พลังคิดไปเรื่อยเปื่อย

เดิมทีคิดว่าจะใช้ประโยชน์จากการเป็นคนใน ถึงได้ปลอมตัวเป็นพนักงานทำความสะอาดเข้ามาสืบข่าวในที่ไหนได้พนักงานที่เฝ้าปากแน่นเสียยิ่งกว่าหอยกาบ รักษาความลับได้ไม่มีขาดตกบกพร่อง และไม่ยอมปริปากพูดเรื่องภายในบริษัทกันเลย

และไม่รู้เป็นเพราะบังเอิญหรือโชคไม่ดี พอจะให้ชั้นซานเป็นสายลับ เธอก็ถูกส่งไปปฏิบัติหน้าที่ที่ต่างประเทศ

เดือนจีน 33

กะทันหัน ไม่รู้เมื่อไรถึงจะได้กลับมา เมื่อไม่รู้จะใช้แผนอะไรแล้ว จี้ไหยวจึงต้องออกโรงเองและตัดสินใจแอบปลอมตัวเข้ามาทำงานที่นี่

เธอจะไม่อยู่นิ่งเหมือนหมูรอเชือดให้เฮยจื่อเซียนมาเล่นงานฝ่ายเดียวหรอก คนเรามันต้องรู้จักพลิกแพลงบ้างสิ เธอไม่เชื่อหรอกว่าจะหาหลักฐานไม่ได้

จี้ไหยวแอบย่องออกจากห้องเก็บอุปกรณ์ทำความสะอาดและมุ่งไปยังห้องทำงานของเฮยจื่อเซียนโดยอาศัยความทรงจำในคำคืนนั้น

ภายในสำนักงานใหญ่ของ 'ไมซ์เตอร์เวิร์ก' ร้างเล็ก บางกำลังเดินตรงไปข้างหน้าอย่างช้าๆ คิดเอาเองว่าคงไม่มีใครสังเกตเห็น แต่ท่าทางลับๆ ล่อๆ ของเธอกลับยิ่งเรียกร้องความสนใจ และหญิงสาวก็ไม่ว่าเลยว่ามีพนักงานไม่น้อยกำลังชี้ไม้ชี้มือมาทางเธออยู่ด้านหลัง

หากพบพนักงานตามทาง เธอจะแนบตัวกับผนังและใช้ผ้าขี้ริ้วคลุมบังไปตามเรื่อง แสร้งทำเหมือนกำลังทำความสะอาดอยู่ เสียเวลาไปกว่าครึ่งชั่วโมง ในที่สุดก็มาถึงบานประตูไม้เซอริ้แกะสลัก

จี้ไหยวเหลียวซ้ายแลขวายู่นาน ในที่สุดก็รวบรวมความกล้าลองแตะประตูเบาๆ ทันใดนั้นประตูก็เปิดออก

34 การกิจ... ยึดครองใจ

หญิงสาวทำอะไรไม่ถูก คิดว่าคนในห้องรู้ว่าเธออยู่ข้างนอกแล้วจึงตกใจจนปิดป้ายมือไปทั่วพร้อมกับหลับตาปีใครอยู่ในห้องนะ จะเป็นเฮยจื่อเซียนหรือเป่ล่า และทันทีที่ประตูเปิดออกจะมีปิ่นจ้อหัวเธออยู่หรือเป่ล่านะ

"ขอโทษค่ะ ฉันมาทำความสะอาด! ฉันเป็น..." เธอละล่าละลัก ตกใจจนเหงื่อเย็นๆ ผุดซึมขึ้นทั่วร่าง เสียงแก้ตัวของเธอถูกกลืนหายเข้าไปในห้องอันกว้างขวาง

ไม่มีคนตอบรับ?!

จี้ไหยวลืมตาข้างหนึ่งขึ้นก่อน เมื่อมั่นใจว่าปลอดภัยแล้วจึงค่อยๆ ลืมตาอีกข้าง เมื่อเห็นสถานการณ์ในห้องชัดเจนแล้ว เธอก็ผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอกจนแทบจะลงไปกองกับพื้น

เฮยจื่อเซียนไม่อยู่ในนี้เสียหน่อย ในห้องไม่มีใครสักคน ผีลักตัวยังไม่มิด้วยซ้ำ

"ให้ตายเถอะ ฉันจะตื่นตื่นไปทำไมนะ" จี้ไหยวตบอกพลาหงอบหายใจ หัวใจเธอยังคงเต้นเร็วเหมือนกลองรัว เห็นทีกลับไปคงต้องไปทำพิธีเรียกขวัญเสียแล้ว

คืนนั้นเธอไม่ทันสังเกตให้ละเอียด ตอนนั้นจึงเพิ่งเห็นว่าห้องนี้ตกแต่งหรูหราจนคนเห็นแล้วต้องอ้าปากค้าง เครื่องใช้ในสำนักงานล้วนเป็นโทนสีทึบ ตั้งแต่ตู้เก็บหนังสือที่ทำจากไม้ฉันทน์สีดำไปจนกระทั่งโต๊ะทำงานขนาดใหญ่

เดียนซิน 35

ล้วนดูเคร่งขรึมและปราศจากความอ่อนโยน แม้จะออกแบบ
มาให้ใช้ประโยชน์ได้จริง แต่กลับดูแข็งกระด้างเกินไป และ
ไม่มีความอบอุ่นของมนุษย์เลยสักนิด

จี้โหยวเดินอ้อมไปด้านหลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่กลาง
คั่นอย่างละเอียด

ที่นี่เป็นที่ทำงานของเฮยจื่อเชียน ถ้าเขาทำอะไรนอก
นอกทางจริง ต่อให้ปกปิดดีแค่ไหนก็ต้องมีพลาดบ้างล่ะ
เพราะฉะนั้นเธอน่าจะพบหลักฐานอะไรบ้าง

จี้โหยวตรวจดูทุกอย่างแม้กระทั่งเศษกระดาษบนโต๊ะ
เธอใช้กลยุทธ์ทุกอย่างในนิยายสืบสวนสอบสวน ถึงขนาด
หยิบดินสอขีดไปบนกระดาษโน้ตเบาๆ และเพ่งมองสิ่งที่
ปรากฏบนกระดาษโน้ต ทันใดนั้นกระดาษโน้ตก็มีตัวเลข
ชุดหนึ่งปรากฏขึ้น จี้โหยวจึงดึงกระดาษแผ่นนั้นมากำไว้ใน
มือ

จู่ๆ ในห้องชั้นในก็มีเสียงดัง เริ่มจากเสียงพุดคุย
ตามมาด้วยเสียงฝีเท้าหนักๆ

จี้โหยวตกใจจนสะดุ้ง ดินสอในมือหลุดร่วง คราวนี้
เป็นความเคลื่อนไหวอย่างแท้จริง ไม่ใช่เพราะเธอคิดไปเอง
แล้วล่ะ ในห้องชั้นในมีคนอยู่ และฟังจากเสียงดูเหมือน
พวกเขา กำลังจะเดินออกมา

ห้องชั้นในห้องนั้นเองที่เธอเห็นกับตาว่าเฮยจื่อเชียน

36 การกิจ... ยึดครองใจ

ฆ่าคนปิดปาก

จี้ไหยวตื่นตระหนกเกินพิภักดิ์ เมื่อเห็นว่ามิรุ๊ก ลักแต่่มุด เธอมุดไปหลบอยู่ใต้โต๊ะทำงาน พยายามห่อตัว ให้เล็กที่สุด และเบิกตาโตอยู่ใต้โต๊ะ

"สวรร์ค์ อย่าให้มอหนั้นเข้ามาในนี้เลย!" เธอ ประสานมือทั้งสองเข้าด้วยกันพลงอริษฐานในใจ เหงื่อ เย็นๆ ไหลโซมกาย

น่าเสียดายที่สวรร์ค์ไม่ฟังคำขอของเธอ เพราะ ประตู่ห้องชั้นในถูกเปิดออก ตามมาด้วยคนสองคน จากมุม ของเธอ จี้ไหยวเห็นแต่ร่องเท้าหนังที่ขัดจนมันวาวคู่หนึ่ง

"จัดการพนักงานหญิงคนนั้นแล้วหรือยัง" เสียงทุ้มต่ำ ทรงพลังดังขึ้น คำพูดเพียงไม่กี่คำก็สะท้อนให้เห็นถึงอำนาจ ของคนคนนี้

คนผู้นั้นเดินมาหน้าโต๊ะทำงาน และขณะที่จี้ไหยว กำลังหายใจถี่เร็วจนหัวใจแทบจะหยุดเต้นนั้น เขาก็ดึง แก้วน้ำออกและนั่งลง ร่างสูงใหญ่ปิดทางหนีเพียงหนึ่งเดียว ของเธอ แถมขาคู่ยาวยังยื่นเข้ามาใต้โต๊ะอย่างไม่เกรงใจ อีกต่างหาก รองเท้าหนังมันวาวของเขาสะท้อนไบหน้าซีดขาว ที่เต็มไปด้วยความหวาดกลัวของหญิงสาว

ฮือๆ! จู๊ๆ เธอก็เกลียดแม่ของผู้ชายคนนี้นั้นมาตั้งอ้อๆ คลอดลูกที่ขायาวขนาดนี้ออกมาได้ยังไงนะ

เดียนซิน 37

จี้ไหยวพยายามถอยไปข้างหลัง ร่างแบบบางแนบชิดกับแผ่นไม้แข็งกระด้างของโต๊ะทำงาน เธอพยายามหลบหลีก ขาวาวคู่นั้นอย่างสุดความสามารถ นี่ถ้าเขายังจะยื่นขาออกมาอีก มันจะต้องกระแทกเข้ากับปลายจมูกของเธอและทำให้เขารู้ว่ามีแขกไม่ได้รับเชิญหลบอยู่ใต้โต๊ะแน่ๆ

"ฉันจัดการชั้นซานตามคำสั่งของนายแล้ว" เสียงสุภาพไพเราะดังมาจากอีกฟากของโต๊ะ

ทันทีที่ได้ยินชื่อเพื่อนรัก เสียงอุทานก็หลุดมาอยู่ที่ปลายลิ้น แต่จี้ไหยวก็ยังพยายามกลืนมันลงไปอย่างสุดความสามารถ ชั้นซานถูก 'จัดการ' แล้วหรือ จัดการยังไงล่ะ

จู่ๆ หัวเธอก็ปรากฏภาพสยดสยองต่างๆ นานา ตั้งแต่ฆ่าคนปิดปากไปจนกระทั่งฆ่าหุ่นศพแล้วเอาเนื้อไปทำซาลาเปาหรือทำลายทิ้ง สภาพศพอันน่าอนาถ และการตายอย่างพิสดารทั้งหลายกำลังหมุนวนไปมาอยู่ในหัวของเธอ

เสียงข้อนิ้วเคาะโต๊ะดังทะลุแผ่นไม้มาและเข้ากันกับเสียงหัวใจเต้นของหญิงสาวเป็นอย่างดี

เธอตื่นกลัวจนแทบหายใจไม่ออก ได้แต่อ้าปากพะงาบๆ เหมือนปลาทองที่ถูกช้อนขึ้นจากน้ำ แกรมตอนหอบหายใจยังต้องกลืนเสียงเพราะกลัวชายหนุ่มทั้งสองจะได้ยินเข้า

"แล้วอีกคนล่ะ" ลักพักเฮยจื่อเชียนก็ถามขึ้น

38 การกิจ... ยึดครองใจ

จี๋โหยวห่อไหล่ลงทันที เธอเบิกตากว้าง จู่ๆ ก็เกิด
ลางสังหรณ์ที่ไม่ดี อีกคน? อีกคนที่ไหน จัดการชั้นชาน
แล้ว ต่อไปคงไม่ถึงตาเธอแล้วหรือคะ ในเมื่อพวกเขาไป
หาชั้นชานแสดงว่าต้องรู้เรื่องทั้งหมดแล้ว งั้นเธอคงหนีได้
อีกไม่นานแล้วละ

"คุณจี้หะเหอ" เสียงสุภาพเจือแววขบขันน้อยๆ "เธอ
ก็มาที่ไมซ์เตอร์เวิร์กแล้วเหมือนกัน ตอนนี้นำกล้องอยู่ที่..."

เสียงผีเท้าไถลเข้ามาและหยุดอยู่หน้าโต๊ะทำงาน
ชายผู้นั้นใช้ข้อนิ้วเคาะโต๊ะ

"นี่" เขาประกาศ

จี๋โหยวแทบจะเป็นลมล้มพับ ไม่คิดว่าจะถูกจับได้
อย่างง่ายดายเช่นนี้

ร่างกายของเธอสั่นอย่างควบคุมไม่ได้ เธอมองไป
ข้างหน้าและพบว่าชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ก่อนหน้านี้นั้น
ค่อยๆ ถอยออกไป จากนั้นก็ก้มตัวลงมาประสานสายตาคมกริบคู้
นั้นกับเธอ

นัยน์ตาดำคู่นั้นเหมือนในความทรงจำของเธอ
ทุกประการ น่ากลัวไม่ต่างจากในคืนวันนั้นและในรูปภาพ
บนหน้าหนังสือพิมพ์

เธอไม่สามารถขยับเขยื้อนได้ และไม่มีทางให้หนี
มือคร้ามทรงพลังยื่นเข้ามาและดึงตัวเธอออกไปอย่าง

ง่ายตายเหมือนอินทรีจับลูกไก่

"เธอมาทำอะไรที่นี่" เขยจื่อเขียนจับร่างเล็กๆ มาไว้ตรงหน้า ดวงตาคมกริบหรือลึกลง เครื่องหน้าคมเข้มทำให้เธอดูไม่ออกว่าเขากำลังแปลกใจหรือกำลังโกรธกันแน่

ดวงตาใสกระจ่างคู่นั้นทำให้เขาจำเธอได้ทันที ผ้าลายดอกที่ปิดบังหน้าเธออยู่ทำให้เขาชื่นชมเธอได้ไม่ถนัด จึงดึงมันออกอย่างรำคาญ หญิงสาวกะพริบตามองเขาริมฝีปากแดงถูกขบเป็นรอย ดวงตมยิ่งกว่าภาพของเธอในความทรงจำ

เขาเพิ่งเดินเข้ามาในห้องจากเส้นทางลับจึงไม่ทันสังเกตหน้าจอกของกล้องวงจรปิด และไม่รู้ว่ามีสาวน้อยที่อยู่ ในความคิดคำนึงมาหลายวันมาหาเขาถึงที่แล้ว

"เอ่อ...ฉันกำลังทำความสะอาดพรมค่ะ" จี้โหยว อ้อๆ อึ้งๆ และอ้างเหตุผลที่สุดแสนจะไม่เข้าท่า มือของเธอถือผ้าขี้ริ้วและพยายามทำท่าทางเซ่ดดู หวังให้เขาเชื่อ แต่ดูท่าชายหนุ่มจะไม่เชื่อสักเท่าไร เพราะนั่นยี่ตาคมกริบหรือลึกลงกว่าเดิม บ่งบอกถึงความไม่พอใจ

เหงื่อเย็นๆ กำลังหยดตุงๆ ลงมาจากหน้าผากของหญิงสาวและแทบจะทำให้เสื้อเธอเปียก จี้โหยวก้มหน้าลง ดวงตาสุกใสกวาดมองจากขวาไปซ้ายและจากซ้ายไปขวา แต่ไม่กล้ามองชายหนุ่มตรงหน้า

40 การกิจ... ยึดครองใจ

"คุณจี้ทำหน้าที่ของพนักงานทำความสะอาดได้เต็มที่จริงๆ"

นายคนที่เปิดโปงเธอยังมีหน้ามาหัวเราะเยาะเธออีก! หญิงสาวหันไปถลึงตาใส่คนคนนั้น อยากเห็นหน้าคนที่เปิดโปงที่ซ่อนของเธอนัก ชายหนุ่มรูปร่างผอมสูงยืนอยู่ตรงนั้น แถมยังมองตอบเธอด้วยรอยยิ้มละไมไม่ได้เสียขวัญเพราะสายตาที่เต็มไปด้วยเพลิงโทสะของเธอ แม้แต่น้อย

"เป็นไปไม่ได้ นายรู้ได้ไงว่าฉันแอบอยู่ตรงนั้น" เธอซัก ตอนที่เธอเข้ามาไม่มีคนในนี้สักหน่อย และเธอก็พยายามระวังไม่ให้ใครเห็นเป็นอย่างดีแล้ว!

"คุณจี้ครับ อย่าดูถูกระบบรักษาความปลอดภัยของไมซ์เตอร์เวิร์กสิครับ หวังนี่ยาวว่าแต่คนแอบเข้ามาเลยต่อให้ฝังสักตัวบินเข้ามาก็ต้องถูกจับได้" ชายหนุ่มหัวเราะอย่างสุภาพ

เนื่องจากของที่ผ่านมือบริษัทล้วนมีมูลค่าสูง กอปรกับบริษัทมีระบบบริหารงานที่ค่อนข้างพิเศษ กล้องวงจรปิดในอาคารสำนักงานของ 'ไมซ์เตอร์เวิร์ก' จึงนำสมัยเป็นอย่างมาก ถึงขนาดติดตั้งเครื่องวัดอุณหภูมิไว้ด้วย เมื่อมีสิ่งมีชีวิตเข้ามา ระบบจึงตรวจจับได้ทันที

ตอนที่จี้ไหยวแอบเข้ามาในระบบรักษาความปลอดภัย

เดียนซิน 41

ก็ทำงานอยู่ เพราะฉะนั้นบนกลิ้งวงจรปิดจึงมีเงาร่างเล็กๆ
ขดตัวอยู่ใต้โต๊ะ แถมยังกะพริบตาปริบๆ แม้แต่โครงหน้า
อึ้งดงามก็เห็นได้อย่างชัดเจน การหลบอยู่ใต้โต๊ะของเธอ
จึงเป็นแค่การหลอกตัวเองเท่านั้น แต่หลอกคนอื่นไม่ได้
สักนิด

"กลิ้งวงจรปิดถูกหมอนั้นยิงพังไปตั้งนานแล้ว"
จีไหวยอดเถียงไม่ได้

เมื่อคำพูดหลุดจากปากถึงได้รู้ว่าแยแล้ว พุดออกไป
อย่างนี้ก็เท่ากับยอมรับว่าตัวเองเห็นเฮยจื่อเขียนฆ่าคนนะสิ

"กลิ้งวงจรปิดไม่ได้มีแค่ชุดเดียว" เฮยจื่อเขียนที่
คิดว่าคอเสื้อเธออยู่เอ๋ยขึ้นเรียบๆ

จีไหวยขมวดคิ้ว อย่างนี้ค่อยมีเหตุผลหน่อย คินั้น
ที่เฮยจื่อเขียนรู้ว่าเธอหลบอยู่นอกประตูคงเป็นเพราะเห็น
ภาพจากกลิ้งวงจรปิดอีกชุดแหว่งๆ พอคิดถึงเพื่อนรัก
ความห่วงใยก็เอาชนะความหวาดกลัวได้

"พวกนายทำอะไรกับชั้นซาน ย้ายเธอไปทำงานที่
ต่างประเทศหรือกักขังเธอเอาไว้กันแน่" เธอถามอย่างร้อนใจ
เพราะชั้นซานเข้ามาพัวพันกับเรื่องนี้ก็เพราะเธอ เธอจึง
ต้องรับผิดชอบ ถ้าทำให้เพื่อนต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย
เธอต้องรู้สึกผิดแน่ๆ

"คุณชั้นไม่เป็นอะไรหรอกครับ เพราะเธอให้ความ

42 การกิจ... ยึดครองใจ

ร่วมมือเป็นอย่างดี คุณเฮยแค่เรียกเธอเข้ามาพบในห้องนี้ แต่ทันทีที่เข้ามา เธอก็สารภาพหมดเปลือก ทั้งประวัติของคุณครอบครัวของคุณและบรรดาญาติพี่น้องของคุณด้วย" ผู้ชายคนนั้นตอบ

เมื่อภัยถึงตัว ชื่นชานก็ไม่สนมีตราภาพความเป็นเพื่อนอะไรแล้ว ตัดสินใจหวังชีวิตตัวเองไว้ก่อน

เธอไม่กล้าปิดบังอะไรอีกเมื่ออยู่ภายใต้สายตาคมกริบของเฮยจื่อเชียน ได้แต่ยืนตัวสั่นและสารภาพออกไปหมดทั้งเรื่องที่ควรพูดและไม่ควรพูด ส่วนเรื่องของจี้ไหยวนั้น ยิ่งเล่าเสียละเอียดยิบ เพราะกลัวว่าถ้าเล่าตกหล่นไปจะถูกเฮยจื่อเชียนฆ่าเอา

และทันทีที่รู้ว่าคนที่เฮยจื่อเชียนตามหาคือจี้ไหยวน เธอก็ไม่ไตร่ตรองอะไรอีก รีบขายเพื่อนอย่างรวดเร็ว

หลังจากคืนนั้นที่ทั้งสองรีบร้อนออกจากบริษัทไปตอนดึก เธอก็รู้ว่าจี้ไหยวนต้องไปก่อเรื่องเอาไว้นั้น ตอนนั้นจึงได้แต่ยึดคติรู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดีและปกป้องตัวเองไว้ก่อน

เมื่อรู้ว่าเพื่อนรักปลอดภัยดี จี้ไหยวนก็สบายใจขึ้น เธอไม่คิดถือสาเพื่อนรักที่สารภาพเรื่องราวของเธอเอง ยิ่งไปถึงชื่นชานไม่พูด เฮยจื่อเชียนก็สามารถสืบประวัติเธอได้อย่างง่ายดายอยู่แล้ว

เดียนซิน 43

"แต่เมื่อกี้พวกนายบอกว่า 'จัดการ' เธอแล้วไม่ใช่เหรอ"
เธอถามพลงพยายามทรงตัวให้ดี แต่เฮยจื่อเขียน
คว่าคอเสื้อเธอไว้อย่างนี้ แล้วตัวเธอก็เล็กนิดเดียว เท่าจึง
ไม่แตะพื้น แกรมเขายังตั้งใจไม่ยอมปล่อยมือ ทำให้หญิงสาว
ต้องบิดตัวไปมาอย่างไม่สบายนัก รู้สึกราวกับมีบั้งไต่อยู่
ตามตัว

"คุณเฮยหมายความว่าให้คุณขึ้นไปสลักพัก
ในช่วงที่เรื่องราวยังไม่สงบ ดังนั้นจึงย้ายเธอไปทำงานที่
ต่างประเทศ"

"แล้วเธอถูกย้ายไปไหน นิวยอร์กหรือยุโรป" ซันซาน
คงไม่โชคดีขนาดถูกย้ายไปทำงานในประเทศที่ยังขาดคน
อยู่หรอกมั้ง

"วากาลู" อีกฝ่ายตอบพร้อมรอยยิ้ม

"วากาลู? นั่นมันที่บ๊ออะไรกัน" ดวงตาสุกใสราวลูกแก้ว
แทบจะถลนออกจากเบ้า

จี้โหยวขมวดคิ้วพลงทวนชื่อนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า ฟัง
จากชื่อแล้วคงไม่ใช่ประเทศที่เจริญนักแหงๆ วากาลู วากาลู
จะพูดสักกี่ครั้งก็เหมือนกำลังท่องมนตร์ไม่มีผิด เธอไม่เห็น
เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อนเลย

เฮยจื่อเขียนที่หัวตัวเธออยู่เอ๋อปาก น้ำเสียงทุ้มต่ำ
ของเขาทำให้บรรยากาศในห้องตึงเครียดขึ้นมาทันที

44 การกิจ... ยึดครองใจ

"นั่นเป็นเกาะกลางทะเลในมหาสมุทรแปซิฟิก ไมซ์เตอร์เวิร์กมีสำนักงานอยู่ที่นั่น ทำหน้าที่สำรวจเกาะและ ศิลปวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยบนเกาะ" เขาอธิบายง่าย ๆ

"โอ๊ย ชั้นซานต้องโกรธฉันตายแน่ๆ" จี๋ไหยวคราว อย่างซัดดอกซัดใจพลางใช้มือกุมหน้าผาก

ชั้นซานผู้นำสงสาร ไม่เพียงถูกเนรเทศไปอยู่ชะไกล ยังถูกส่งไปอยู่ในบ้านป่าเมืองเถื่อนที่ไร้อารยธรรม ไม่แน่ อาจต้องเดินระบำแปลกประหลาดกลางแดดกับพวก ชนกลุ่มน้อย ไว้ได้ย้ายกลับมาได้วันเมื่อไร ชั้นซานจะต้อง บุกมาบ้านเธอเป็นอย่างแรกและใช้มีดปักอกเธอเป็นการ ล้างแค้นแน่ๆ

"จ้ะคุณจี้...ปล่อยให้นายจัดการแล้วกัน" ชายหนุ่มพูด ด้วยใบหน้าประดับยิ้ม จากนั้นก็เดินออกจากห้องทำงาน ปล่อยให้จี๋ไหยวกับเฮยจื่อเขียนเผชิญหน้ากันสองต่อสอง

ดูท่ากลางสังหารณ์ในตอนแรกจะไม่ผิด เฮยจื่อเขียน รู้สึกดี ๆ กับจี๋ไหยวจริงๆ และดูจากสายตาขบขันไล่ส่งแล้ว เขาคงไม่อยากให้คนอื่นอยู่ด้วยเป็นแน่

หนุ่มสุขภาพดีในใจพลางปิดประตูอย่างรู้กาลเทศะ จู้ๆ จี๋ไหยวก็รู้สึกหนาวเหน็บขึ้นมาทันที ใครปรับแอร์เสียจนหนาวจัดนะ

พอชายอีกคนจากไป ในห้องก็เหลือเพียงเธอกับ

เดียนซิน 45

เฮยจื่อเซี่ยน ร่างแบบบางพลันเกร็งขึ้นมาอีกครั้ง

“ไม่มีเวลามาไว้อาลัยชั้นชานอีกต่อไปแล้ว เพราะตอนนี้เธอกำลังตกที่นั่งลำบากกว่า อย่างน้อยชั้นชานก็สามารถหลบไปอยู่บนเกาะที่แสนจะกันดารนั้นได้ ไม่ต้องเผชิญหน้ากับชายหนุ่มผู้มีสายตาน่ากลัวขนาดนี้ ขอเพียงไม่ต้องเผชิญหน้ากับเขา ให้เธอไปเดินระบำกับชนกลุ่มน้อยเธอก็ยอม

“ถ้าคุณจะกรุณาปล่อยมือและให้ขาฉันแตะพื้น ฉันจะขอบคุณมากค่ะ” เธอรวบรวมความกล้าพูดออกไปในที่ที่สุดก็กล้าประสานสายตากับเขา

เฮยจื่อเซี่ยนยังคงพิจารณาเธอโดยไม่มีทีท่าว่าจะปล่อยมือ สายตาคมกริบของเขาเหมือนจะจ้องเธอให้ทะลุสายตานั้นกวาดมองอย่างละเอียด ไม่ปล่อยให้เศษเสี้ยวใดๆ หลุดรอดไปจากสายตา เหมือนกำลังพิจารณาดูของที่กำลังจะกลายเป็นของเขา...

กลายเป็นของเขา?!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)